

LIBRIS

We know
books

CHICO XAVIER

Ave, Cristos!

● **Lambodar**
2026

CUPRINS

<i>AVE, CRISTOS! Roman dictat de Spiritul Emmanuel</i>	3
--	---

PARTEA ÎNTÂI

1 PREGĂTIREA CĂII	5
2 INIMI ÎN LUPTĂ	19
3 ANGAJAMENTUL INIMII	40
4 AVENTURA UNEI FEMEII	68
5 REÎNTÂLNIREA	86
6 PE CALEA MÂNTUIRII	111
7 MARTIRIU ȘI IUBIRE	136

PARTEA A DOUA

1 ÎNCERCĂRI ȘI LUPTE	161
2 VISURI ȘI NECAZURI	177
3 SUFLETE ÎN ÎNTUNERIC	191
4 SACRIFICIU	210
5 ISPĂȘIRE	270
6 SOLITUDINE ȘI ÎNDREPTARE	295
7 SFÂRȘITUL LUPTEI	317

PARTEA ÎNTÂI

1 ● PREGĂTIREA CĂII

Cei aproape 200 de ani de creștinism începeau să modifice peisajul lumii.

Însă de la Nero până la împărații dinastiei Antoninilor, persecuțiile împotriva creștinilor se intensificaseră. Instalată triumfător pe cele 7 coline ale sale, Roma continua să dicteze destinele popoarelor prin forța armelor, alimentând războiul împotriva principiilor Nazarineanului, însă Evanghelia mergea mereu înainte în întregul Imperiu, făurind spiritul Noii Ere.

Dacă în structura ei pământească umanitatea desfășura o activitate intensă de transformare ideologică, în planurile superioare această muncă atinge adevărate culmi.

Prezidate de Apostolii Dumnezeiescului Învățător, aflați pe atunci cu toții în tărâmul vieții spirituale, operele de elevare a ființelor umane se înmulțeau în diverse sectoare.

Iisus își reluase locul pe tronul strălucitor al înțelepciunii și iubirii, de unde guvernează toate ființele pământești, însă continuatorii misiunii Sale printre oamenii încarnați, asemenea unui stup prosper de albine ale reînnoirii, erau mereu activi, pregătind solul inimilor pentru Împărăția lui Dumnezeu.

În timp ce armate întregi de creștini dispăreau pe rugurile aprinse și pe cruci, în suplicii interminabile sau între fălcile fiarelor, dincolo de frontierele umbrelor se înălțau ferice temple ale speranței, în interiorul cărora falange enorme de spirite convertite la Binele dumnezeiesc se ofereau pentru bătlia plină de sudoare și sânge în care, folosind un înveliș trupesc, aduceau mărturie de credință și bunăvoință, colaborând la răspândirea Veștii celei Bune, pentru mântuirea lumii.

Astfel că într-un frumos oraș spiritual din sferele situate în apropierea planetei Pământ, vom asista la o mare adunare de suflete atrase pe Calea dumnezeiască, care ascultau îndemnurile Ghidului iluminat care le vorbea din toată inima:

– Fraților, spunea el, învăluit în suave radiații de lumină, Evanghelia este codul păcii și al fericirii, pe care este necesar să-l manifestăm în propria noastră viață!

Soarele care revarsă binecuvântări asupra lumii se integrează în Natură, susținând-o și reînnoindu-i creațiile. Frunza copacului, fructul hrănitor, cântecul din cuib și bogăția stupului sunt daruri ale astrului sublim, materializate de principiile Veșnicei Înțelepciuni.

Cristos este Soarele Spiritual al destinelor noastre.

Este urgent, așadar, să adoptăm de bunăvoie învățăturile Lui, concretizându-le esența în activitățile noastre de zi cu zi.

Nu putem uita totuși că mintea omului zace împietrită pe Pământ, dormitând în false concepții despre viața cerească.

Politica de dominație militară a asfixiat vechile tradiții ale primelor sanctuare. Loviturile romane au înăbușit vocile filozofiei grecești, după cum popoarele barbare au sufocat revelația egipteană.

Bezna stagnării și a morții din jurul ființelor umane a devenit mai densă.

Prin oarba idolatrie a lui Jupiter, vulturii imperiali au pus bazele mincinoasei religii a vanității și puterii...

Și în timp ce zeii de piatră se bucură de favorurile sortii, crește mizeria și ignoranța poporului, reclamând judecata Cerului.

Cum se va exprima însă intervenția dumnezeiască fără cooperarea omenească?

Fără eroica renunțare a celor care se dedică progresului și perfecționării sufletelor, educația nu va fi nimic altceva decât literă moartă.

Este indispensabil deci să știm să scriem cu propriul nostru exemplu paginile vii ale creștinismului mântuitor.

Învățătorul Răstignit este dumnezeiasca provocare.

Până acum, cuceritorii lumii au reușit să înainteze în carul de purpură al victoriei, ucigând sau distrugând, folosindu-se de legiunile de războinici și luptători cruzi.

Iisus a triumfat însă prin sacrificiu.

Legat de vicisitudinile omenеști, Cezar guvernează aspectele ce țin de carne, în trecerea-i către reînnoire.

Cristos domnește asupra sufletului, care nu moare niciodată, ci se perfecționează gradat, tinzând către gloria nepieritoare...

Venerabilul tribun făcu o pauză, parcă intenționat, pentru ca sunetele îndepărtate ale numeroaselor trompete ce cântau la unison să se audă în înaltul Cerului, dând impresia unei chemări la o bătălie apropiată.

Sutele de spirite care se înghesuiau în acea admirabilă incintă, a cărei boltă lăsa se întrevadă lumina pâlpâitoare a stelelor îndepărtate, se priviră pline de ardoare...

Toate spiritele adunate acolo păreau nerăbdătoare să profite de ocazia de a servi.

Unele dintre ele aveau întipărite pe chip expresii de dor și durere, ca și cum ar fi fost legate de bătălia de pe Pământ prin răni ale sufletului, vindecabile doar prin întoarcerea la suferințele trecutului.

Dar așteptarea nu dură mult.

Acoperind sunetele trâmbițelor care răsunau în noapte, vocea predicatorului se făcu din nou auzită:

– Mulți dintre voi, frați iubiți, ați lăsat în urmă vechi angajamente de iubire și doriți să vă întoarceți pe asprele cărări ale lumii fizice, asemenea unui om care înfruntă flăcările unui incendiu pentru a salva neprețuite ființe dragi.

Însă, fiind de acum devotați Adevărului dumnezeiesc, ați învățat să puneți planurile Domnului mai presus de propriile voastre dorințe. Dezgustați de iluzie, căutați realitatea, urmărind să o respectați, iar realitatea acceptă concursul vostru decisiv pentru a se impune în lume.

Nu uitați totuși că veți colabora la opera lui Cristos doar ajutând fără a pretinde și muncind fără a vă atașa de rezultate.

Asemenea fitilului unei lumânări, care este necesar să se supună și să se consume pentru ca tenebrele să se risipească, veți fi constrânși la suferință și umilințe pentru ca înaintea înțelegerii ființelor umane să se deschidă noi orizonturi.

Încă mult timp de acum înainte, programul creștinilor nu se va îndepărta de linia trasată prin cuvintele Apostolului Pavel: „*În toate chipurile veți fi încolțiți, dar nu veți fi striviți; în grea cumpănă, dar nu deznădăjduiți; prigoniți, dar nu părăsiți; trântiți la pământ, dar nu omorâți; purtând mereu, pretutindeni, exemplul Domnului Iisus în propriul vostru trup, pentru ca viața dumnezeiască să se manifeste în lume. Și astfel, cei care ați renăscut din întunericul celei mai dense materii veți fi totdeauna sacrificați din dragoste pentru adevăr, pentru ca lecția Dumnezeiescului Învățător să strălucească mai intens în planul trupului muritor.*”¹

Mentorul își mai continuă câteva minute explicațiile cu privire la îndatoririle care îi așteptau pe soldații Evangheliei printre obstacolele lumii, iar în cele din urmă coborî de la tribuna aurită pentru a întreține conversații frățești cu cei prezenți.

Unii dintre acești prieteni îi sărutau mâinile, comentând cu entuziasm planurile de acțiune pe care se angajaseră să le urmeze în viitor.

Proiectele și rugămințile de protecție începeau să diminueze, când predicatorul fu abordat de cineva într-un mod intim și afectuos.

– Varro! exclamă el, îmbrățișându-l pe oaspete și stăpânindu-și emoția.

Varro era un roman bătrân, cu o privire pătrunzătoare și tristă, a cărui tunică de un alb imaculat, pusă alături de îmbrăcămintea strălucitoare a tovarășului său, părea a fi un nor de ceață mată care întâlnește brusc lumina limpede a zorilor.

În îmbrățișarea lor plină de tandrețe se simțea regăsirea a doi prieteni care pe moment uitau de autoritatea și necazurile

¹ Epistola a 2-a către Corinteni 4, 8-11.

care îi apăsau, pentru a-și contopi sentimentele după o lungă despărțire.

După ce schimbă primele impresii, în care rememorară vechi evenimente din trecut, Quintus Varro, romanul cu fizionomie simpatcă și tristă, îi explică tovarășului său, care aparținea pe atunci Sferelor Superioare, că intenționa să se întoarcă în scurt timp pe Pământ.

Reprezentantul Sferei mai Înalte îl ascultă cu atenție și obiectă uimit:

– Dar de ce? Cunosco multitudinea de servicii pe care le-ai adus nu numai cauzei ordinii, ci și cauzei iubirii. În lumea patriciană, ultimele tale peregrinări au fost cele ale unui om corect până la sacrificiul ultim, iar primele tale experiențe în domeniul creștin au fost dintre cele mai demne. N-ar fi recomandabil să-ți continui evoluția dincolo de neliniștitoarele peisaje ale lumii fizice?

Interlocutorul său făcu un gest tăcut de implorare și argumentă:

– Clodius, binecuvântat prieten! Te rog!... Știu că deții puterea de a-mi autoriza întoarcerea. Da, fără îndoială, chemările din sferele superioare îmi înduioșează sufletul!... Aspir să mă alătur definitiv fraților noștri din avangardă... Totuși – și vocea aproape i se stinse de emoție – printre toți cei care au rămas în urmă, am un fiu drag inimii mele, pierdut în tenebre, pe care aș dori să-l ajut...

– Tacianus? Întrebă mentorul, intrigat.

– Da, chiar el...

Și Varro continuă cu o încântătoare umilință:

– Aspir să-l conduc cu mâna mea la Cristos. L-am implorat pe Domnul, cu toată feroarea dragostei mele părintești, să-mi acorde această grație. Tacianus este pentru mine ceea ce este trandafirul pentru arbustul spinos din care a luat naștere. În sărăcia mea, el îmi este comoara, și în urățenia mea, el este frumusețea cu care doream să mă mândresc. Aș da orice pentru a mă dedica lui din nou... Să-l mângâi, strângându-l

la pieptul meu, pentru a-i ghida pașii către Iisus; acesta este Cerul la care aspir...

Și ca și cum ar fi dorit să evalueze impresia pe care i-o produsese prietenului, adăugă:

– Oare greșesc în această aspirație a mea?

Bătrânul Ghid îl mângâie cu vizibile dovezi de compasiune, își trecu mâna dreaptă peste fruntea scăldată în lumină și spuse:

– Nu-ți pun la îndoială sentimentele, pe care sunt obligat să le respect, dar... merită oare o asemenea renunțare?

Ca și cum și-ar fi adunat propriile amintiri pentru a se exprima cu siguranță, făcu o lungă pauză, pe care apoi tot el o întrerupse, subliniind:

– Nu cred că Tacianus este pregătit. L-am văzut acum câteva zile la Templul Vestei, în fruntea unei mari legiuni de inamici ai Luminii. Nu mi s-a părut înclinat să aducă vreun serviciu Evangheliei. Rătăcea prin sanctuarele zeităților olimpiene, instigând la răzmerițe împotriva creștinismului, și încă se mai complăce în festinurile de la circ, găsimdu-și elan și bucurie în acele efuziuni sângeroase.

– L-am văzut pe fiul meu în această stare lamentabilă, admise Quintus Varro, melancolic. Totuși, în ultimele zile am observat că este plin de amărăciune și întristare. Cine știe, poate că Tacianus se află pe pragul unei mari transformări... Înțeleg că a fost recalcitrant, îndârjit în rău, dedicându-se pe timp nedefinit senzațiilor inferioare, care îl împiedică să perceapă orizonturile mai înalte ale vieții. Dar îmi spun în sinea mea că este necesar să facem ceva atunci când aspirăm la îndreptarea celor pe care-i iubim...

Și poate deoarece Clodius tăcea gânditor, afectuosul tată reluă:

– Devotat prieten, permite-mi să mă întorc...

– Ești însă conștient de riscurile acestei întreprinderi? Ni-meni nu va salva un naufragiat fără a se expune el însuși bi-ciuirii valurilor. Pentru a-l ajuta pe Tacianus, te vei cufunda în mijlocul pericolelor care-l înconjoară.

– Știi asta, îl întrerupse Varro hotărât, și continuă pe un ton implorator: Ajută-mă și îndeplinește-mi cererea, în numele vechii noastre prietenii! Voi urmări să slujesc din toate puterile Evanghelia, voi accepta toate sacrificiile, voi mânca pâinea amară, înmuiată în sudoare și lacrimi; însă cer permisiunea de a-mi chema fiul la lucrarea lui Cristos prin toate mijloacele pe care le voi avea la îndemână... Desigur, calea va fi presărată cu obstacole... Totuși, cu sprijinul Domnului și cu ajutorul prietenilor, am încredere că voi reuși.

Sincer înduioșat, respectabilul mentor întrebă, dând de înțeles că nu dorea să prelungească acea conversație de ordin personal:

– Cât timp consideri că-ți este necesar pentru acest angajament?

– Îndrăznesc să las acest aspect la aprecierea ta.

– Bine, atunci, încheie tovarășul lui generos, îți confer cu încredere responsabilitatea acestei decizii. Îți acord 100 de ani pentru realizarea lucrării. Cred că un secol va fi de ajuns. Vom stabili măsuri ca să fi susținut în noul tău înveliș trupesc. Serviciile aduse de tine cauzei Evangheliei vor fi apreciate în Sfera Superioară, iar legat de întrebarea dacă Tacianus merită sau nu merită renunțarea ta, admit că această chestiune va fi exclusiv responsabilitatea ta.

Solicitat de prieteni pentru rezolvarea altor probleme, Clodius îi aruncă interlocutorului său o privire plină de compasiune și încheie:

– Nu uita că prin rugăciune, vom continua să fim împreună. Chiar și când te vei afla sub vălul greu al uitării, în mijlocul luptelor fizice, vom auzi chemările tale și te vom sprijini cu eforturile noastre de asistență. Mergi în pace, când dorești, și Iisus să te binecuvânteze!

Varro îi adresă cuvinte înduioșătoare de recunoștință, își reafirmă promisiunile pe care i le făcuse și se îndepărtă preocupat, neputând să-și definească în mod clar senzațiile stranii care-i cuprinseseră sufletul, printre raze de bucurie și spinii amărăciunii.

Într-un splendid apus, în timp ce soarele, asemenea unui tăciune aprins, cobora către Ostia, spiritul lui Quintus Varro, solitar și îngândurat, ajunsese la Podul Cestius și se opri să contemple curgerea Tibrului, ca și cum ar fi fost reținut de amintiri obsedante.

Un vânt ușor adia asemenea unui cântec, aducându-i parcă ecouri palide ale unor melodii ascunse în imensitatea cerului.

Roma se împodobise pentru a celebra victoriile lui Septimius Severus asupra competitorilor săi de temut. După o triplă înfrângere, Pescenius Niger fusese prins de forțele imperiale și decapitat pe malurile Eufratului, iar Albino, alesul legionarilor din Britannia, avea să fie învins în Galia și să se sinucidă apoi de disperare.

Mai multe zile de sărbătoare comemorau gloria strălucitoare a împăratului african, dar la solicitarea auguștilor, încheierea solemnităților fusese stabilită pentru noaptea următoare, în amfiteatrul mare, cu toată pompa triumfală.

Având întipărită pe chip o expresie de expectativă și de întristare, Varro străbătu micul teritoriu al Insulei Tibrului și, ajungând la Templul Fortunei, observă mulțimea de grupuri răzlețe care deveneau mai dense în zona pieței, în direcția superbului edificiu.

Lecticile înalților demnitari ai Curții, înconjurate de sclavi, dispersau mici adunări de cântăreți și dansatori. Trăsuri fastuoase și care împodobite străpungeau mulțimea, ducând tribuni tineri și doamne patriciene din familii cu tradiție. Marinari și soldați se certau cu vânzători de răcoritoare și fructe, în timp ce valul mulțimii creștea mereu. Gladiatori cu trupuri impozante soseau zâmbitori, adulați de jucători inveterați ai arenei.

Și în timp ce sunetele alăutelor și ale țimbalelor se amestecau cu mugetul îndepărtat al fiarelor închise în cuști în vederea grandiosului spectacol, gloria lui Severus și supliciul creștinilor erau temele preferate ale tuturor conversațiilor.

Călătorul spiritual privea nu numai mulțimea avidă de plăceri, ci și grupurile gălăgioase de entități astrale ignorante sau perverse care dominau umbrele comemorări.

Varro încercă să înainteze, părând că se află în căutarea cuiva, dar atmosfera apăsătoare care domnea în acel loc îl obligă să se retragă. Înconjură faimosul amfiteatru, străbătu străduțele care se îngustau între Colinele Caelius și Palatin, traversă Poarta Capena și ajunse pe câmp, îndreptându-se apoi către Via Appia.

Noaptea senină se lăsase peste cartierul roman.

Mii de voci intonau imnuri de slavă în lumina argintie a lunii pline. Erau creștini dezîncarnați care se pregăteau să-și primească tovarășii de sacrificiu. Martirii dezîncarnați veneau să-i salute pe martirii care urmau să fie sacrificați în acea noapte.

Quintus Varro se alătură acelui mare grup și se rugă cu fervoare, implorând Cerul să-i dăruiască forța necesară pentru dificila misiune căreia intenționa să i se dedice.

Se auzeau rugăciuni și vorbe sfinte.

După câteva ore, enormă mulțime de spirite se urni în direcția amfiteatrului.

Imnuri de bucurie se ridicau către Ceruri.

Nu doar mesagerii de pe Via Appia soseau la amfiteatru intonând rugăciuni armonioase. Trimiși ai Muntelui Vatican și lucrători spirituali din grupurile de rugăciune evanghelică de pe Colina Esquillin, de pe Via Nomentana și de pe Via Salaria, inclusiv reprezentanți ai altor regiuni romane, pătrun-deau în tumultuoasa incintă ca niște oștiri de lumină.

Introduși în arenă pentru ultimele sacrificii, adepții lui Iisus cântau și ei.

Ici-colo, viscere de fiare moarte amestecate cu trupurile oribil mutilate ale gladiatorilor și ale luptătorilor învinși erau scoase în grabă de gărzile de serviciu.

Câțiva discipoli ai Evangheliei, în special cei mai în vârstă, legați de stâlpii de supliciu, primeau săgeți otrăvite, după care trupurile erau incendiate pentru a servi drept torțe la

festivități, în timp ce alții, cu mâinile împreunate, se lăsau inerti pradă panterelor și leilor de Numidia.

Aproape toți cei martirizați se desprindeau de trup în sublimul extaz al credinței și erau primiți cu dragoste de frații care îi așteptau intonând imnuri victorioase.

Însă în mijlocul luminii intense cu care legiunile spirituale risipiseră tenebrele, Quintus Varro nu se arăta interesat de exaltarea eroilor.

Își rotea privirea pe deasupra tribunelor pline ale amfiteatrului, și în cele din urmă se opri, dând evidente semne de angoasă, asupra unui grup vesel de spirite turbulente care petreceau zgomotos.

Îngrijorat, Varro se apropie de un tânăr care râdea în hohote răsunătoare și, îmbrățișându-l cu o extremă tandrețe, îi șopti:

– Tacianus, fiul meu, fiul meu!...

Băiatul, care se cufundase adânc în curentul senzațiilor inferioare, nu-l văzu pe binefăcătorul lui, care-l strângea la piept, însă cuprins de o bruscă neliniște, tăcu imediat și părăsi încăperea, stăpânit de o amărăciune de neînvins.

Tânărul nu percepea prezența venerabilului său prieten alături de el, însă, fiind îmbrățișat de acesta, experimentă o imensă aversiune pentru acea odioasă solemnitate.

Se îndepărtă de tovarășii săi și, însetat de singurătate, plecă în grabă, devorând distanțele, pe străzi și prin piețe.

Dorea să se gândească și să reconsidere în solitudine calea pe care o apucase.

După ce parcurse un drum lung, ajunse la Poarta Pinciana, căutând să se izoleze. În grădinile în care era venerată memoria lui Esculap se afla o superbă statuie a lui Apollo, lângă care îi plăcea uneori să mediteze.

Trupul de marmură al zeului se înălța magnific, ținând ostentativ într-o mână o cupă delicată cu marginile întoarse către pământ, ca și cum ar fi dorit să fecundeze Pământul-Mamă.